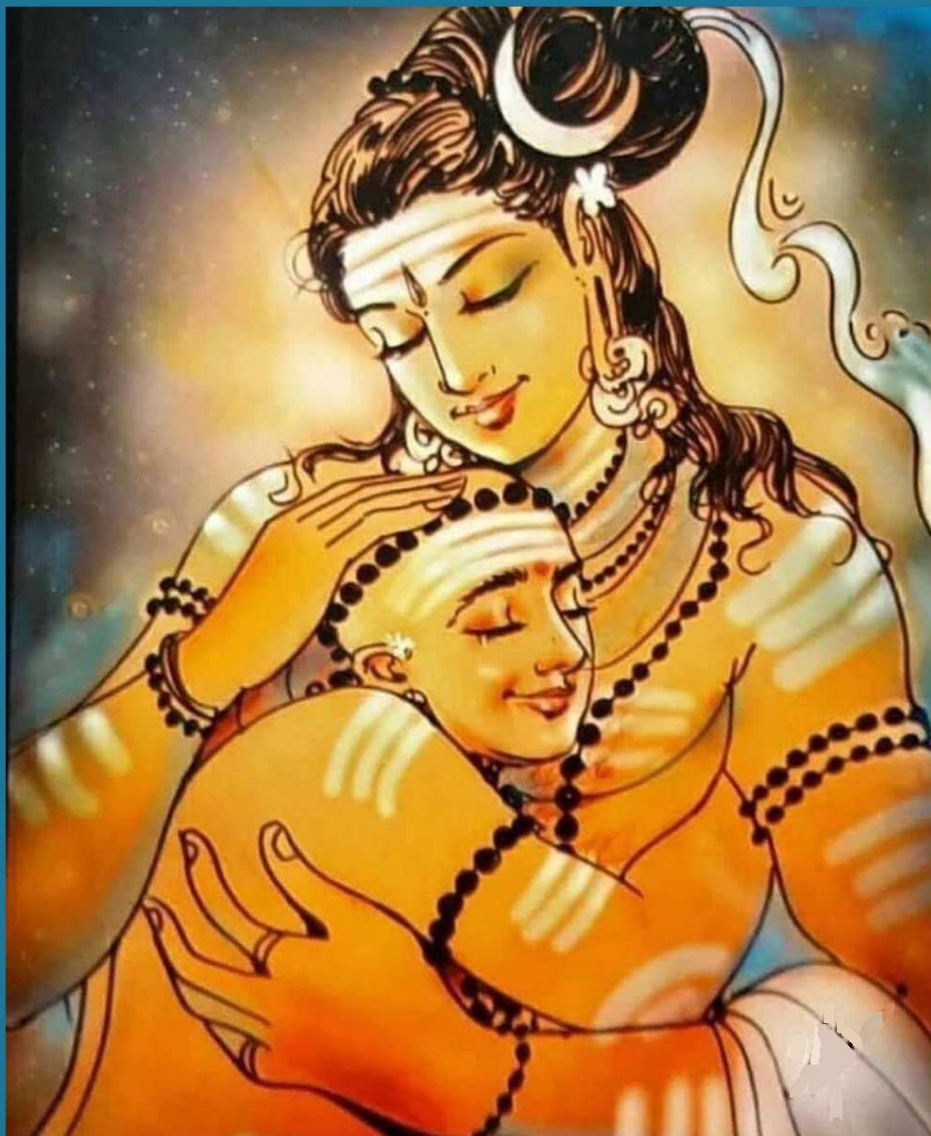

சிவஙோகம்

சுவாமி பிரபஞ்சநாதன்

ஓம் ஸ்ரீ குருப்யோ நம:

சிவயோகம்

சுவாமி பிரபஞ்சநாதன்

நூல் விளக்கம்

நூலின் பெயர்	:	சிவயோகம்
ஆசிரியர்	:	சுவாமி பிரபஞ்சநாதன்
மொழி	:	தமிழ்
வகை	:	உபதேசம்
முதற்பதிப்பு	:	2020
நூலின் அளவு	:	டெம்மி
பக்கங்கள்	:	47
தாள்	:	A5 (5.83" X 8.27")
எழுத்து அளவு	:	12 புள்ளிகள்
உரிமை	:	ஆசிரியருக்கு
கட்டமைப்பு	:	சாதா பைண்டு அட்டை
கணினி அச்சு	:	ஓம் கிராமிக்ஸ்
விலை	:	அகவிழிப்பு

சிவயோகம்

சிவயோகம் என்பதின் பொருள் சிவனுடன் இரண்டறக் கலத்தல் என்பதாகும். அதாவது, யோகம் என்றால் இணைதல் என்பதாக உள்ளதால், சிவயோகம் என்பது சிவனுடன் இணைதல் என்பதேயாகும்.

மனிதனாகப் பிறவி கிடைத்தவன் இறைவன் திருவருளைப் பெறுவதற்கு முயற்சி செய்யாமல், முற்றிலுமாக சுயநலத்தை நாடி, சொகுசு வாழ்க்கை வாழ ஆசைப்படும் அறியாமை கொண்ட பாமர மக்களைப் பார்த்துப் பெரியவர்கள் மனம் இரங்குவது வழக்கம்.

அந்த வகையிலே, அருணகிரிநாதரும் அப்படி இரங்கிப் பல பாடல்களைப் பாடியிருக்கிறார். ஆனால் அவன் திருவருளைப் பெருகின்ற முயற்சியில் ஈடுபடுகின்ற சிலவகை மக்களிடத்தில் அருணகிரியாருக்கு இரக்கம் தோன்றுகிறது.

இந்தப் பாட்டில் அத்தகைய இரக்கத்தைப் பார்க்கிறோம். . . .

இரக்கம் முருகன் திருவருளில் ஈடுபட்டு இன்பம் பெறுவதற்குரிய வாய்ப்பு மனிதனுக்கு இருக்கும்போது, சரியான வழியில் போகாமல் கோணல், மானலாக உள்ள வழிகளில் சென்று துன்பப்படுகிறார்களே என்று அவருக்கு இரக்கம் பிறக்கிறது.

'பணம் இல்லாமல், பணம் ஈட்டவேண்டும் என்ற நினைப்பும் இல்லாமல், எப்பொழுதும் வறுமையில் உழல்கின்றானே! என்று ஓர் ஏழையைப் பார்க்கும்போது இரக்கம் எவ்வாறு தோன்றுவது முறையோ, அவ்வாறே, ஒருவனிடம் அளவற்ற பணம் இருந்தும், மற்றவர்களுக்கு ஒரு காககூடச் செலவழிக்காமல் கருமியாக இருப்பவனைப் பார்க்கின்ற பொழுது, அவனைப் பார்த்து, "இவனிடம் பணம் இருந்து என்ன பயன்?" என்று இரக்கம் தோன்றுவதும் உண்டு.

அவ்வாறே, ஒருவனிடம் அளவற்ற பணம் இருந்தும், அவன் கருமியாக இல்லாமல், கண்டபடி செலவு செய்கிறான் என்றாலும், அத்தகையவனிடத்திலும் இரக்கம் தோன்றுவது இயல்புதான் எனலாம்.

அப்படித் தோன்றுவதற்குக் காரணம் என்ன?

அவன் பணத்தைச் சேர்த்து வைக்காமல் பிறருக்குக் கொடுக்கிறான் என்பதினாலா?

இல்லை!

அவன் அந்த பணத்தை எப்படி செலவு செய்கின்றான் என்பதையும் பார்க்க வேண்டும். அதாவது, தீய எண்ணத்தை வளர்த்துக் கொண்டு, அதன் வாயிலாக உடல் இன்பத்திற்காகச் செலவு செய்பவன், அத்துடன், கொலை, கொள்ளை, திருட்டு முதலிய பல தவறான வழிகளில் அந்த பணத்தைச் செலவு செய்தால் அந்தச் செலவு நல்லது என்று கூற முடியுமா?

அவன் நல்ல முறையில் செலவழிக்காமையினால் அவனைக் கண்டு பெரியவர்களுக்கு இரக்கம் கொள்வதும் இயல்புதானே!. எனவே, அத்தகைய செல்வந்தன் தன் செல்வத்தைச் செலவு செய்யாமல் இருப்பதே மேல் என்கூடத் தோன்றும்.

வீணாகத் தேர்தலில் லட்சக்கணக்காகச் செலவு செய்தல், அடிதடிக்கு ஆயிரக்கணக்கில் செலவு செய்தல், அதற்காக லஞ்சம் கொடுத்தல் முதலிய செலவினங்கள் முறைப்படி நடப்பவை என்று சொல்ல இயலாது.

தன்னுடைய இன்பத்தைக் கருதாமல் பொது நலத்தைக் கருதி, அதற்காக ஏழைகளுக்கு இரங்கிப் பணத்தைச் செலவு செய்தால், அதுதான் நல்ல செலவு எனக் கருத முடியும்.

அப்படிச் செலவழித்த ஒருவன் ஏழையாகிவிட்டாலும் அவனை மக்கள் பாராட்டுவார்கள்.

பழங்காலத்தில் ஒரு கதை உண்டு.

ஒருவன் தன் கையிலிருந்து வைத்திருந்த நான்கணா (25 பைசா) ஓர் ஏழைக்குக் கொடுத்தானாம் அப்படிக் கொடுத்தவன் இறந்த பிறகு, அவனை நரகத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்களாம்.

"நான் தர்மம்தானே செய்தேன்? என்னை எதற்காக நரகத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டு செல்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டானாம்.

'நீ பாத்திரம் அறிந்து தர்மம் செய்ய வில்லை. அதனால் கொண்டு போகிறோம்' என்று பதில் வந்தது. அவன் ஒன்றும் தெரியாமல் விழித்தான்.

"நீ கொடுத்த அந்த பணத்தைக் கொண்டு, அந்த ஏழைப் பிச்சைக்காரன் தூண்டில் முள் வாங்கி மீன் பிடித்தான். நீ அந்தப்பணத்தைக் கொடுத்தமையினால்தான், அவன் பல மீன்களைக் கொன்றான். அந்தப் பாவத்தில் உனக்கும் பங்கு உண்டு" என்று சொன்னார்களாம்.

இந்தக் கதையின் ஆழமான கருத்தைத்தான் நாம் காண வேண்டும். அதாவது, நாம் செலவழிக்கிற பணம் நல்ல முறையில் பயன்படுமா என்பதை நன்கு தெரிந்தே செலவு செய்ய வேண்டும். இல்லையானால் நாம் கொடுக்கும் பணத்தால் தீமையே விளையும்.

பணம் செலவிடுவது பெரிது அல்ல. பாத்திரம் அறிந்து, பயன் அறிந்து செலவிட வேண்டும். இந்தக் கருத்தை இக்கதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

தேவையற்ற செலவுகளைக் கண்டு நல்லவர்கள் இரங்குவார்கள். திருடன் கையில் வாளைக் கொடுப்பதும், போக்கிரி கையில் பணத்தைக் கொடுப்பதும் ஒன்றேயாகும்.

உலகில் உள்ள உயிர்கள் திருவருளைப் பெற்று உய்வு பெறவேண்டும் என்பதற்காகவே இந்த உடம்பையும், இந்த உடம்பில் கருவி கரணங்களையும், நாம் வாழ்வதற்குரிய பிரபஞ்சத்தையும், இதில் பலவகையான போகங்களையும் அருளியிருக்கிறான்.

இவற்றை வைத்துக் கொண்டு நல்ல முறையில் வாழ்கிறவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் செய்கிற காரியங்கள் யாவுமே இறைவன் திருவருளை அடைவதற்குக் காரணமானவை என்று கூறமுடியாது.

அறியாமை காரணமாக, நம்பாதவர்களை நம்பி, தெளிவு இல்லாததனால், பயன் இல்லாத துறைகளில் ஈடுபட்டு வாழ்க்கையை வீணாக்குகிறவர்களும் நிறைய இருக்கிறார்கள்.

ஒரு பொருளைப் பெறவேண்டும் என்று விரும்புவது தவறு அன்று. ஆனால் அந்தப் பொருளைப் பெறுவதற்குரிய சரியான வழி இன்னதென்று தெரிந்துக் கொண்டே முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

முயற்சி தோற்றதானால், அவர்கள் கொண்ட விருப்பம் பயன் இல்லாமல் போகும். உதாரணமாக, ஒரு மருத்துவரிடம் போகிறோம். அவர் நம் நோயை அறிந்து மருந்து கொடுக்கிறார். அந்த மருந்தை நாம் சாப்பிடுகிறோம். அப்போது இன்ன, இன்ன சாப்பிடக்கூடாது என்று சில பத்திய முறைகளை அவர் அறிவிக்கிறார்.

அவர் கொடுக்கிற மருந்தை மாத்திரம் குறிப்பிட்ட காலத்தில் சாப்பிட்டு அவர் சொன்ன பத்தியத்தை மேற் கொள்ளாமல் இருந்தால், நம் நோய் போகாது. மருத்துவர் சொன்ன இரண்டையுமே நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

அதுப்போன்றே, இறைவனுடைய திருவருளைப் பெறுவதற்குரிய சாதனங்களை, நம் சனாத தர்மத்தின் வழி நடந்த பெருமக்கள் கூறியபடி கடைப்பிடித்து, அவற்றுடனே

வருகின்ற இடையூறுகளைக் கண்டு, அவற்றுக்குத் தக்க தீர்வை நாம் அறிந்து அந்தக் காரியத்தை செய்ய வேண்டும்.

அதாவது, ஒரு பொருளைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்வதற்கு முக்கியமான மூன்று முறைகளைப் பெரியவர்கள் கூறி இருக்கிறார்கள்.

அவைகள், சுருதி, யுக்தி, அநுபவம் என்பனவாகும்.

சுருதி என்பது பெரியவர்கள் சொன்ன நூல்கள். யுக்தி என்பது நம் பகுத்தறிவினால் அறிந்து, அதன் உண்மைத் தன்மையை அறிந்துக் கொள்வது. அநுபவம் என்பது நம் வாழ்க்கையில் நாமே நேரடியாகத் தெரிந்து கொள்வது.

இந்த மூன்றில் இறைவனைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்வதற்கு நம் யுக்தி பயன்படுவது இல்லை. நமக்கு அநுபவமும் இல்லை. ஆகையால் அவன் திருவருள் அநுபவத்தைப் பெற்றவர்கள் கூறுவதைக் கேட்டு, அவைகளை நாம் அவசியம் நம்பவேண்டும்.

அவர்கள் கூறுகின்ற அனைத்துமே நூல்கள் வடிவில் இருக்கின்றன. நூல்கள் எல்லாமே நமக்குப் பயன்படும் என்று சொல்வதற்கில்லை. பெருமக்கள், யார் யாருக்கு எந்த எந்த நூல் பயன்படுமோ அந்த அந்த நூலைப் படித்துப் பயன் பெறட்டும் என்று எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள்.

எல்லா நூல்களையும், எல்லோரும் படித்துப் பயன்பெற முடியாது. பொதுவாக, நூல்களைப் படிப்பதற்கு முன்னால்

இந்த நூல்களைப் படிப்பதற்குரிய அதிகாரி இன்னார் என்ற வரையறை உண்டு.

மருத்துவத்தைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியவன் சோதிட நூலைப் படித்துப் பயன் இல்லை. யோகத்தைத் தெரிந்துக் கொள்ள விரும்புகிறவன் காம சாஸ்திரத்தைப் படித்துப் பயன் இல்லை.

நூல்கள் நல்லவைகளாக இருந்தாலும் அதனைத் தெரிந்து கொள்ளும் பக்குவம் இல்லாதவர்கள் படித்தால் அவர் களுக்கு அது தீய பயனையே உண்டாக்கும்.

நூல்களால் தெரிந்து கொள்வன எல்லாமே நமக்கு அநுபவத்தை உண்டாக்குவதில்லை. அவைகள் வழியை மட்டுமே நமக்குக் காட்டும். அந்த வழியில் சென்று அநுபவத்தை ஊட்டுவதற்குரிய குருநாதனைக் கண்டு கடைத்தேற வேண்டும்.

அவ்வாறு முயற்சி செய்து, நாம் அடைய விரும்பும் ஆன்மீகப் பாதைக்குப் பாலமாக, நமக்கு ஒரு குருவும் கிடைத்து, நாம் அவர் வசிக்கும் அவரது ஊருக்கு அவரைக் காண வேண்டும் என்று போகிறோம்.

அந்த ஊர் எங்கே இருக்கிறது என்று தெரிந்து கொண்டு, அவர் உள்ள தெருவைத் தெரிந்து கொண்டு, அந்தத் தெருவில் அவர் வாழும் வீட்டைத் தெரிந்து கொண்டு, அவர் பெயர் முதலியவற்றைத் தெரிந்து கொள்கிறோம்.

ஊருக்குச் சென்று, தெருவைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து வீட்டையும் அடைந்து விடுகிறோம். ஆனால் அந்த வீட்டுக்குள் போகவேண்டுமென்றால் வீட்டுக்குள்ளே இருப்பவர் கதவைத் திறந்தாலன்றிப் போக முடியாது.

ஊரை மூடுவார் யாரும் இல்லை. தெருவை மூடுவார் யாரும் இல்லை. ஆனால் வீட்டுக்கு உடையவன் தன் வீட்டைத் தாழ்ப்பாள் போட்டுக் கொண்டிருந்தாலும், பூட்டிக் கொண்டு வெளியில் சென்றிருந்தாலும் அவனைக் காண முடியாது.

அவர் வீட்டுக்கு வரும் வரை மட்டுமே நம்முடைய முயற்சி பயன்படுகிறது. அதற்குப்பிறகு நம் முயற்சி மாத்திரம் இருந்தால் போதாது. வீட்டுக்கு உடையவன் கதவைத் திறந்து வரவேற்க வேண்டும்.

கதவைத் திறந்து வரவேற்பவரே குரு.

ஆண்டவன் திருவருளை அடைவதற்கு முன்பு சரியை முதலிய படி நிலைகளைக் கடந்து செல்கிறோம். அப்படிச் செய்தால் நல்ல குருநாதனுடைய காட்சி கிடைக்கும்.

மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் ஆகியவற்றைத் தரிசிப்பதும் குருநாதனுடைய அருளைப் பெறுவதற்காகத்தான்.

ஊரைத் தேடி, தெருவைத் தேடி, வீட்டைத் தேடுகின்ற முயற்சிகளைப் போன்றன. அவைகள். கதவு மூடி இருக்கும் போது நாம் வலுக்கட்டாயமாகப் போய்த் தட்டிப் பயன் இல்லை.

நாம் போனவுடனே உள்ளே இருப்பவன் தாழைத் திறந்து வந்தால் நம் பாக்கியமென்று நினைக்க வேண்டும்.

அப்படி இல்லாமல் கதவைத் தட்டினால், கை பலமாக இருந்தால் கதவு உடைந்து போகும். கதவு பலமாக இருந்தால் கை வீங்கிப் போகும். இரண்டும் கூடாது.

ஆனால் குருநாதன் நம்பால் கருணை கூர்ந்து தாழைத் திறக்க வரும் சமயத்தில் சென்றால் கதவு திறந்து உள்ளே நுழையலாம். அல்லது கதவு திறக்கும் மட்டும் காத்து இருக்க வேண்டும். நம்முடைய முயற்சியோடு குருநாதனுடைய கருணையும் சேர்ந்தால்தான் நமக்கு நல்ல பயன் உண்டாகும்.

ஒருவரைக் காண்பதற்காக ஆயிரம் மைல்கள் கடந்து டெல்லியிருந்து ஒருவர் வருகிறார். நண்பர் ஊரில் இருப்பார், வீட்டில் இருப்பார் என்று எண்ணிக் கொண்டு ரெயிலை விட்டு இறங்கி டாக்ஸி வைத்துக் கொண்டு வேகமாக டெல்லிக்காரர் வருகிறார்.

வீட்டுக்கு வந்தவுடன் வீடு பூட்டி இருக்கிறது என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அவருக்கு எத்தனை மனக்குறைகள் ஏற்படும்! அத்தகைய நிலை வரக்கூடாது என்பதைத்தான் நம் அருணகிரிநாதர் அறிவிக்கின்றார்.

முயற்சிகள் எல்லாம் சரிவரச் செய்து, குரு நாதனுடைய கிருபையைத் தெரிந்து கொண்டு அந்த வகையில் நடக்கக் கூடிய வர்களுடைய முயற்சிதான் பயனைத் தரும். அதைச் சொல்ல வருகிறார். ஊர் தேடி வந்துவிட்டுத் தெருக் காணாமல் அலை கிறார்கள் பலர். அவர்களே யோகிகள். - துருத்தி

எனும்படி கும்பித்து வாயுவைச் சுற்றிமுறித்து அருத்தி உடம்பை ஒறுக்கில் என்னாம் சிவயோகம் என்னும் குருத்தை அறிந்து முகம் ஆறுடைக் குருநாதன் சொன்ன கருத்தை மனத்தில் இருத்தும் கண்டிர் முத்தி கைகண்டதே.

போலி யோகம் செய்யும் யோகிகளைப் பற்றி முன் இரண்டு அடிகளில் சொல்கிறார். அவர் ஏன் யோகத்தைத் தாக்க வேண்டும்? யோகம் நல்லது அல்லவா?

முன்பே கூறியதுப் போன்று, பணம் நல்லதுதான். ஆனால் அந்தப் பணத்தினால் தீங்கு அடைகிறவர்களைக் கண்டு பணமே தீங்குதான் என்று சொல்ல முடியாது.

அவ்வாறு யோகம் நல்லதுதான். ஆனால் யோகம் என்ற பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டு பலர் தமக்குத் தீங்கு தேடிக் கொண்டு, பிறருக்கும் தீங்கு செய்கிறார்கள்.

அதனால் யோகிகளைக் கண்டால் போலி யோகியா? அல்லவா? என்று மிக நாட்டத்தோடு பார்க்க வேண்டும்.

ஆழ்வார்களும், நாயன்மார்களும், அருணகிரியாரும் பல இடங்களில் போலி யோகத்தைக் கண்டித்திருக்கிறார்கள்.

யோகமென்னும் என்ற பொருளுக்கு ஒன்று கூடுதல் என்று பொருள்; இணைப்பு என்றும் பொருள். பல வகையாகச் சிதறுண்டு போகாமல் மனம் அடங்கி, ஒடுங்கி, ஒன்றுகூடி வர வேண்டும். அதுதான் யோகம்.

‘யோகாத் சித்த வ்ருத்தி நிரோத:’ என்று பதஞ்சலி முனிவர் தமது யோக சூத்திரத்தில் முதலில் இதைத்தான் கூறுகிறார்.

மனம் ஒருமைப்பட்டு நிற்க, இறைவனோடு ஒன்றுபட வேண்டும். இதற்காகத்தான் தியானம் செய்ய வேண்டும். சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்று நான்கு படி நிலைகளைச் சொல்வார்கள்.

இந்த யோகம் செய்வதே ஞானம் என்ற லட்சியத்தை அடையத்தான் ஆகும். யோகத்திற்கு மேலும் ஞானம் என்ற படி இருப்பதை நாம் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். யோகத்தை முடிந்த முடிபு என்று கொள்ளக்கூடாது.

ஞானிகள் அநுபவமாகிய அந்த இலட்சியத்தின் கடைசிப்படியை மிதிக்கிறார்கள். யோகத்தில் மட்டும் முழுப் பயன் அடைய முடியாது. இறைவனுடைய நினைவு இல்லாமல் செய்கிற யோகம் பயன்படாது. அந்த ஞானமும் பயன் படுவதில்லை.

யோகத்தைத் தொடங்கும்போது இறைவனுடைய திருவருளைப் பெறவேண்டும் என்ற நினைவோடுதான் பலர் தொடங்குகிறார்கள். யோகம் செய்வதனால் ஒருவகையான வலிமை உண்டாகும். இடையே சில வகையான கிளு கிளுப்புகள் உண்டாகும். அவற்றை அநுபவிக்கும்போது, இவையே யோகத்தினால் உண்டாகும் பயன் என்று சிலர் ஏமாந்து போகிறார்கள்.

என்றைக்கும் மாறாத இன்பத்தை, இறைவனுடைய திருவருள் இன்பத்தைப் பெற வேண்டும் என்ற நினைவு போய்விடும்.

வெளி ஊருக்குப் போய் நிறையப் பணம் சம்பாதித்துக் கொண்டு, மீண்டும் தன் சொந்த ஊருக்கு வந்து மனையாளோடும், உறவினர்களோடும் வாழ வேண்டும் என்று ஒருவன் நினைக்கிறான். யாவரிடமும் விடை பெற்றுக் கொண்டு வெளியூருக்குப் போகிறான். அங்கே போய்ப் பணம் சம்பாதிக்கிறான். அந்த ஊரில் ஒருத்தியுடன் அவனுக்கு நட்பு ஏற்படுகிறது. அங்கே வீடு கட்டிக் கொண்டு அவளோடு வாழ்கிறான். அவன் செய்வது அறம் ஆகாது.

அதுபோலவே யோகம் என்ற ஏணியை வைத்துக் கொண்டு இறைவனுடைய திருவருள் இன்பமாகிய லட்சியத்தை அடைய வேண்டும். அந்த அநுபவம் கிடைப்பதற்கு முன்னால் யோக நிலைகளில் பல வகை அநுபவங்கள் ஏற்படும். சாமானிய மனிதனுக்குக் கிடைக்காத அநுபவங்கள் அவை எனலாம். இது யோகத்தில் மாத்திரம் அல்ல. பக்தி முதலிய நெறிகளிலும் இப்படி இடையிடையே சில உயர்ந்த அநுபவங்கள் உண்டாகும். அந்த அநுபவங்கள் உலகப்பற்றில் சிக்கி உழலுகின்ற மக்களுக்கு கிடைக்காதவை. ஆனால் அந்த அநுபவங்களை முடிந்த முடிவு என்று கருதி நாம் மிக உயர்ந்த நிலைக்கு வந்துவிட்டோம் என்று ஏமாந்து, அப்படியே நின்றுவிடுகிறவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள்.

அவர்கள் மீண்டும் உலக மாயையில் சிக்கிக் கொண்டு தடுமாறிக் கீழே விழுந்து விடுவார்கள். பல துறவிகளும், யோகிகளும் மிகவும் தீவிரமாக வைராக்கியத்தோடு சாதகம் செய்வார்கள். அதில் ஏதோ ஒரு நிலை வந்துவிடும். நமக்கு முடிந்த நிலை கிடைத்துவிட்டது என்று எண்ணி நின்று விடுவார்கள்.

கடைசியில் பெண் மயலில் சிக்கிக் கீழே விழுந்து விடுவார்கள். இதற்கு உதாரணமாகப் பலரை நாம் கூறலாம். இதற்குக் காரணம் என்ன? அவர்கள் லட்சிய நிலையை அடையவில்லை. அடைந்திருந்தால் இந்த உலகமே எதிர்த்து நின்று மயக்கினாலும் அவர்கள் மனம் மயங்க மாட்டார்கள்.

நாம் அடிக்கடி யோகம் என்று சொல்வது அஷ்டாங்க யோகத்தை ஆகும். அதற்கு முக்கியமான பயற்சி மூச்சை அடக்குவது. நம்முடைய உடம்பில் மூன்று நாடிகள் இருக்கின்றன. முக்கியமான நாடிகள் அவைகள்.

அவைகளை இடைகலை, பிங்கலை, சுழுமுனை என்று சொல்வார்கள். இடப்பக்கத்தில் ஓடும் நாடிக்கு இடைகலை என்று பெயர். வலப்பக்கத்தில் உள்ள நாடிக்குப் பிங்கலை என்று பெயர். இரண்டுக்கும் நடுவில் முதுகுத்தண்டின் நடுவிலே செல்வது சுழுமுனை என்ற நாடி.

மூக்கில் இரண்டு துவாரங்கள் இருக்கின்றன. இடப்பக்கமாக மூச்சு வந்தால் இடைகலையில் மூச்சு ஓடுகிறது என்று சொல்வார்கள். அப்படியே வலப்பக்க மூக்கில் மூச்சு வந்தால் அது பிங்கலை நாடியில் ஓடும். சுழுமுனை யாகிய நடு நாடியில் மூச்சு ஓடினால் இரண்டு மூக்கிலேயிருந்தும் ஒரே மாதிரி மூச்சு வரும்.

இந்த நடு நாடியின் வழியாக மூச்சு வெளிப்பட்டால் மனம் மிகத் தெளிவாக இருக்கும். மூச்சுக்கும் மனத்துக்கும் முக்கியத் தொடர்பு உண்டு. மூச்சுப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தால் மனம் மயங்குகிறது. மூச்சு வழியாக மயக்க மருந்தைக்

கொடுத்தாலும் மனம் மயங்குகிறது. துக்கம் வந்தாலும், கோபம் வந்தாலும் மூச்சு வேகமாக வருகிறது.

மூச்சு வாயு, மனமோ வாயுவின் அம்சம். "மனோவாயு நிற்கும் வண்ணம்" என்று தாயுமானவர் பாடுவார். மூச்சுக் காற்றின் பயிற்சியினால் மனத்தையே மாற்றலாம் என்று யோகிகள் கண்டார்கள். அதற்காக இயல்பாக வரும் மூச்சை மாற்றினார்கள்.

இட நாடி, வல நாடி என்று மூச்சை மாற்றி மாற்றிப் பழகினால் நடுவில் மூச்சு வரும், மனம் தெளியும் என்று எண்ணினார்கள். மூச்சை உள்ளே இழுப்பதற்குப் **பூரகம்** என்றும், உள்ளே நிறுத்துவதற்குக் **கும்பகம்** என்றும், வெளியில் விடுவதற்கு **ரேசகம்** என்றும் பெயர்.

நாம் மூச்சை விடுவதும், இழுப்பதுமாக இருக்கிறோம். நிறுத்துவது இல்லை. வாசியோகம் மூச்சை நிறுத்தப் பழகினால் மூலாதாரத்திலுள்ள அக்கினி மேலே எழும். ஆதாரந்தோறும் அந்த அக்கினி சென்று கடைசியில் ஆறு ஆதாரங்களும் கடந்து மேலே உள்ள சந்திர மண்டலத்தை முட்டும் என்றும், அங்கிருந்து அமுத தாரை ஒழுகும் என்றும், அதனை உண்டவர்கள் நரை திரை மூப்பு இல்லாமல் வாழ்வார்கள் என்றும் யோகியர்கள் சொல்வார்கள்.

அப்படிச் செய்யும் யோகத்திற்கு '**வாசி யோகம்**' என்று பெயர். மூச்சை அதிக நேரம் நிறுத்தும் வலிமை கைவரப் பெறுபவர் யோகியர். சரியானபடி குருநாதன் அருள் பெற்றுத் தக்க வழியில் யோகம் செய்தால் அதனால் பயன் கைகூடும்.

அது மிகமிக அரிது. அல்லாதவர்கள் மூச்சு முட்டித் திணறுவார்கள். நாம் மூச்சு இழுத்துச் சிறிது நேரம் நிறுத்தி வெளிவிட்டால் உடம்பெல்லாம் படபடக்கும். கொஞ்சம் மயக்கம் வந்தது போல இருக்கும். மிகவும் சங்கடமான காரியம் அது. மனத்தை அடக்குவதற்கு இந்த வழி செயற்கை வழி. சிங்கத்தைக் கூட்டில் அடைத்து எங்கும் போகாமல் நிறுத்துவது போன்ற வழி. இதில் அபாயம் உண்டு.

மந்திரத்தினால் சிங்கத்தை அடக்கி வைப்பது போலப் பக்தி உணர்ச்சியினால் மனத்தை எளிதில் அடக்கிவிடலாம்.

மனத் தெளிவு மனத்தில் இறைவன் திருவுருவத்தைத் தியானம் பண்ணினால் நம்மை அறியாமல் சுழுமுனை நாடியில் மூச்சு ஓடும். மனம் தெளிவாக இருக்கும். மனம் தெளிவாக இருப்பதுதான் நம் லட்சியம்.

ஒரு குளத்தில் குனிந்து நம் முகத்தைப் பார்க்கிறோம். நீர் தெளிவாக அசங்காமல் இருந்தால் நம் முகத்தின் பிரதி பிம்பம் நன்றாகத் தெரியும். சிறிய கல் விழுந்து அசங்கினாலும் முகத்தைப் பார்க்க முடியாது.

நீருக்கு அடியில் ஏதேனும் இருந்தால் தெளிவான தண்ணீரில் நன்றாகத் தெரியும். எவ்வளவு ஆழமாக இருந்தாலும் கீழே உள்ள பொருள் தெளிவாகத் தெரியும். குழம்பிய நீரில் கணுக்கால் அளவு கீழே இருக்கிற பொருள்கூடத் தெரியாது.

நம் மனம் கவலையினாலும், உலக இயல் வாழ்க்கையில் அடைகின்ற ஆசாபாசங்களினாலும் கலங்கி

இருக்கும்போது உள்ளத்தினடியில் இருக்கும் இறைவனைக் காண முடியாது.

எல்லோருடைய உள்ளத்திலும் இறைவன் அந்தர்யாமியாக இருக்கிறான். அவனை மனம் தெளிவு பெற்றுத் தாமும் கண்டு, பிறரையும் காணும்படி செய்கிறவர்கள் பெரியோர்கள்.

நம் மனம் குழம்பி இருப்பதால் அந்தரங்கத்தில் உள்ள இறைவனுடைய திருவுருவம் நமக்குத் தெரிவது இல்லை. அந்தக் கலக்கம் தெளியத் தெளிய இறைவன் திருவுருவமும் தெளிவாகத் தோன்றும்.

அது மாத்திரம் அன்று. மனித மனத்திற்குள்ள சக்தி வேறு எதற்கும் கிடையாது. மனத்தை யார் கட்டுப்படுத்தி வைக்கிறார்களோ அவர்கள் பலவகையான காரியங்களைச் செய்ய வல்லவராவார்கள்.

மனத்தில் அடங்கிய சக்தி அனுக்குண்டைவிட மிக அதிகமானது. தெளிவான எண்ணம் படைத்தவர்களுக்குப் பிறருடைய எண்ணங்களும் தெரியும். எதை நினைத்தாலும் அதை நிறைவேற்றுகின்ற ஆற்றல் உண்டாகும்.

மனம் தெளிவு அடைவதற்குத்தான் யோகம் செய்கிறார்கள். மூச்சை இழுத்து விடுகின்ற பிராணாயாமமே முதலில் செய்கிறார்கள். நாமும் பிராணாயாமம் செய்வது நல்லதுதான். அதை ஓரளவுக்குள் நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

ஐபம் செய்கிறவர்களுக்கு ஆரம்பத்தில் பிராணாயாமம் விதித்திருக்கிறது. சந்தியா வந்தனத்தில் பிராணாயாமம் செய்ய வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது. அதைச் செய்யும்போது மந்திரத்தோடு செய்கின்றோம். அந்த மந்திரத்தில் இறைவனுடைய நினைவு வருவதற்குரிய குறிப்புகள் இருக்கின்றன. பிராணாயாமம் செய்து மனத்தைத் தெளிவுறச் செய்துக்கொண்டு தியானம் செய்தால் இறைவனுடைய திருவுருவம் மிகத் தெளிவாக மனத்தில் அமையும்.

ஒரு நரியின் உடம்பில் தெள்ளுப்பூச்சி பிடித்து விட்டதாம். நரி மிகவும் சாமர்த்தியம் உடையதாயிற்றே. அது ஒரு குச்சியை வாயில் கௌவிக் கொண்டு மெல்ல ஒரு குளத்தில் இறங்கியது. கால் அளவு தண்ணிருக்குப் போனவுடன் தெள்ளுப்பூச்சிகள் உடம்பில் ஏறின. பின்னும் கொஞ்சம் ஆழத்திற்குச் சென்றவுடன் கழுத்தளவும் தண்ணிரில் மறைந்தது. உடம்பில் இருந்த தெள்ளுப் பூச்சிகள் கழுத்தின் மேலும், தலையின் மேலும் உட்கார்ந்து கொண்டன. பின்பு தலையும் மூழ்கும்படியாக நீரில் சென்றது. அப்போது உடம்பில் இருந்த தெள்ளுப்பூச்சிகள் அத்தனையும் குச்சியைப் பற்றிக் கொண்டன. கடைசியில் நரி குச்சியைத் தண்ணீரில் மூழ்க விட்டுவிட்டுக் கரைக்கு வந்துவிட்டதாம். இவ்வாறு ஒரு கதை உண்டு.

மாயை ஆகிய தெள்ளுப் பூச்சி நம்மைப் பற்றிக் கொண்டிருக்க, மாயையின் குட்டி போன்று இருக்கிற மனம் வேதனை தாளமாட்டாமல் எங்கெங்கோ போய் அலைந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆண்டவனுடைய உருவமாகிய பூச்சியைப் பற்றிக்கொண்டு தியானத்தில் மூழ்கினால் மலம் முதலியன

அந்தக் குச்சியோடு போய்விடும். உருவத்தைத் தியானம் பண்ணப் பண்ண மனம் தெளிவுறுகிறது. இப்படி இறைவனைச் சகுணமாகத் தியானித்த பிறகு சகுணம் மறைந்து நிர்க்குண நாட்டம் ஏற்படும் என்று பெரியவர்கள் சொல்வார்கள்.

முதலில் மனம் ஒருமைப்பாடு அடைவதற்குப் பழகி, அந்த இயல்பு கைவந்த பிறகு தியானம் செய்தால், தியானம் முறுக முறுகத் திருவுருவம் மறைந்து மனமும் அடங்கிப் பின்பு இல்லாமல் ஆகிவிடும். மனோலயம் உண்டாவதற்கு முன்னாலே மனம் ஒருமைப்பாடு அடைந்து நிற்பதற்கு இறைவனுடைய திருவுருவைத் தியானம் செய்ய வேண்டும்.

யோகம் செய்வது எல்லாமே தியானம் கை கூடுவதற்குத்தான். இப்போது யோகத்தை ஆசனத்தோடு நிறுத்தி விடுகிறார்கள். ஆசனம் என்பது மேலே இருக்கிற யோக வழிகளுக்குத் துணையாக நிற்பது. அப்படியின்றிப் பள்ளிக்கூடத்தில் டிரில் செய்வது போல, இன்ன இன்ன மாதிரியாக ஆசனம் போட வேண்டும் என்று சொல்லி உடற்பயிற்சி வகையைப் போல மக்கள் பண்ணுகிறார்கள். மனம் தெளிவு பெறவும், ஒருமைப்பாட்டுடன் இறைவன் திருவுருவத்தைத் தியானம் செய்யவும் ஆசனம் முதலிய யோக உறுப்புக்கள் பயன்படும். இதை இப்போது நாம் மறந்து விட்டோம்.

பலர் யோகத்தில் ஒருவகையான நிலை வந்தவுடன் அதுவே பெரிது என்று நினைக்கிறார்கள். நீரில் மிதந்து காட்டுவதும், குழியில் பத்து நாட்கள் இருபது நாட்கள் இருந்து காட்டுவதும் ஆகிய செயல்கள் எல்லாம் செப்பிடுவித்தையைப்

போன்ற சாமான்யச் செய்கைகளே. இவை ஹடயோகத்தைச் சார்ந்தவை.

நாக்கை உள்ளே செலுத்தினால் சந்திர மண்டலத்திலுள்ள அமுதத்தை உண்ணலாம் என்று கருதி, நாக்கின் அடியில் உள்ள நரம்புகளை அறுத்து உள்ளே செருகி அதனால் சிலர் துன்பத்தை அடைவார்கள். இதை 'லம்பகம்' என்று சொல்வார்கள்.

இன்னும் சிலர் மெல்லிய துணியை உள்ளே விட்டு முழுமையும் விழுங்கிப் பின்பு எடுப்பார்கள். இப்படியெல்லாம் காயசுத்தி செய்ய வேண்டும் என்று சொல்வார்கள். இப்படிச் செய்யும்போது கண் பிதுங்கும், வயிறு உப்பிக் கொள்ளும்; உடம்பு நடுங்கும். அநேக சமயத்தில் இந்தக் காரியத்தால் மூலத்திற்கே மோசம் வந்துவிடும். ஏதேனும் பெரிய வியாதி வரும், அல்லது இறந்து போவார்கள்.

அருணகிரியார் இவர்கள்மீது இரக்கம் கொண்டு, இப்படி ஹடயோகங்களைச் சாதித்து, இடையிலே வருகின்ற விசேஷ ஆற்றல்களில் மயங்கி நின்று, உலகத்தாரையும், தன்னையும் ஏமாற்றிக்கொள்கின்ற யோகியர்கள் கூட்டத்தை அருணகிரியார் பார்த்தார்.

இவர்கள் லட்சியமாகிய இறைவனுடைய திருவருளை மறந்துவிட்டு மூச்சை அடக்கி, அதனால் வருகின்ற சிறிய இன்பங்களில் மயங்கி, அதோடு நின்று விடுகிறார்களே என்ற இரக்கம் உண்டாயிற்று.

இறைவனிடத்தில் பக்தி இல்லாவிட்டால் எந்த யோகமும் கைகூடுவது இல்லை. யோகத்தின் பயனே சித்த விருத்தியை நிரோதனம் செய்வது மட்டுமே.

ஆனால் யோகம் செய்பவர்களை கவனித்தால், சிலர் உலகம் எல்லாம் தம்மைப் புகழ் வேண்டுமென்ற பேராசை கொண்டு எல்லோரையும் ஏமாற்றப் பார்க்கிறார்கள். அவர்களுக்கு மனம் எங்கே அடங்குகிறது? மற்றவர்களைப் போலச் சிறிய சிறிய ஆசை அவர்களிடத்தில் இல்லை என்பது உண்மைதான். ஆனால் உலகத்தைக் கட்டியாள வேண்டுமென்ற பேராசை அவர்களிடத்தில் தலைப்படுகிறது.

முதலில் யோகம் செய்யும்போது மனத்தை அடக்க வேண்டுமென்றே தொடங்குகிறார்கள். ஆனால் இடையே வருகின்ற கிளகிளப்புகளிலும், சிலவகையான சித்திகளிலும் அவர்களே மயங்கி விடுகின்றனர்.

சிலர் கோயிலுக்குத் தர்மகர்த்தாக்களாகப் போவார்கள். போகும்போது அவர்கள் மனத்தில் பக்தி குடி கொண்டிருக்கும். நல்ல தொண்டு புரியவேண்டுமென்ற பரந்த நோக்கத்தோடு போவார்கள். ஆனால் போன பிறகு, அங்கே கிடைக்கும் மலர்மாலைகள், பிரசாதம், கௌரவம் ஆகியவற்றைக் கண்டு ஏமாந்து போய், இறைவனையே இவர்கள் மறந்து விடுவார்கள்.

அதுபோல ஹடயோகம் செய்கின்றவர்கள் சுவாச பந்தனம் முதலியவற்றைப் செய்யும் போது ஏதோ ஒரு வகையான இன்பத்தைப் பெற்று, அந்த அளவில் நின்று இறைவனையே மறந்து விடுகிறார்கள்.

இவர்கள் செய்கிற காரியங்கள் எல்லாம் இந்த உடம்பு மறைந்து போனால் மறைந்து விடுபவை என்பதை மறந்து இதுப் போன்ற காரியங்களை செய்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

உடம்பு உரம் உடையதாகவும், மேலும், மேலும் சாதனைகளைத் தருவதற்குரிய வன்மை உடையதாகவும் இருந்தால் போதாது. மனத்தை லயப்படுத்திக் கடைசியில் அதை மாய்க்கும் வகையில், இந்த யோகம் உதவி புரிய வேண்டும். இல்லையானால் யோகம் செய்து பயன் இல்லை.

உலகத்தில் யோகம் செய்கிறவர்களில் பல பேர் தோல்வியுறுகிறார்கள். பல பேர் முறையோடு செய்ய முடியாதபடி திண்டாடுகிறார்கள். இன்னும் பல பேர் பலவகையான துன்பத்திற்கு ஆளாகிறார்கள்.

ஏதோ லட்சத்தில் ஒருவர் யோகத்தின் ஒரு பகுதியில் சித்தி பெறுவதனால், அந்த ஆற்றல்களில் ஏமாந்து மேலே போக வேண்டுமென்ற எண்ணத்தை மறந்து விடுகிறார்கள். இப்படிப் பார்க்கப்போனால் யோகத்தினால் இறைவனை அடைந்தவர்கள் மிகவும் குறைவு என்று தெரியவரும்.

அதனால்தான் ஆழ்வார்களும், நாயன்மார்களும், அருணகிரியாரும் யோகிகளைப் பலவிடங்களில் இழிவாகக் கூறியிருக்கிறார்கள்.

"இறைவனுடைய திருவருளைப் பெறுவதற்கும் அதற்கு வழியாக மனத்தைத் தெளிவு அடையச் செய்வதற்கும் பக்தி என்ற எளிய முறை இருக்கவும், இவர்கள் எல்லாம் வீணாக

மூச்சை அடக்கித் திண்டாடுகிறார்களே! என்ற இரக்கம் அருணகிரியாருக்கு உண்டாகிறது.

‘எங்கள் ஆண்டவனாகிய முருகப்பெருமான் திருவருளால் மிக எளிதில் இன்பத்தைப் பெறுவதற்குரிய வழி இருக்கவும், துருத்தியில் காற்று அடைப்பதைப் போல வாயுவை அடைத்து, அது எந்தத் துவாரத்தின் வழியாக வெளியேறலாம் என்று முட்டிப் பார்க்கும்படி செய்து திண்டாடுகிறார்களே! தமக்குத் தாமே விதிக்கின்ற தண்டனை அல்லவா இது? ஐயோ பாவம்’ என்று இரங்குகிறார்.

துருத்தி எனும்படி கும்பித்து வாயுவைச் சுற்றி முறித்து அருத்தி உடம்பை ஒறுக்கில் என் ஆம்? ‘காற்றை இழுத்துத் தோலிலால் ஆன துருத்தி உப்புவது போல வயிறு உப்பும் படியாகச் சுவாச பந்தனம் செய்து, உள்ளே உண்ட காற்றைப் பலபல பாகங்களுக்குச் சுற்றிக் கொண்டுபோய் முறித்துப் பரவும்படி செய்கின்ற செயல்களினால் உடம்புக்கு உண்டாவது துன்பந்தான் உண்டாகின்றது.

இவ்வாறு உடம்பைத் தண்டித்து வேதனை உண்டாகும்படி செய்வதால் என்ன பயன் இவர்களுக்கு உண்டாகப் போகிறது?” என்று கேட்கிறார்.

இறைவனுடைய பக்தி இல்லாமல் இப்படிச் செய்வதால், எந்த வகையான பயனும் உண்டாவதில்லை என்பது அவரது கருத்து.

அருணகிரியார் வாழ்ந்த காலத்தில் இப்படிச் சில யோகிகள் இருந்திருக்கக்கூடும். அவர்கள் மூச்சை அடக்கி

வயிறு உப்பவும், கண்கள் பிதுங்கவும் சிரமப்படுவதைப் பார்த்திருக்கலாம்.

இறைவனிடத்தில் பக்தி இல்லாமல், கோயில்களின் மூலைகளில் மூச்சை இழுத்து அடக்கிக் கொண்டு, தாங்கள் சுவாச பந்தனம் செய்வதை விளம்பரப்படுத்துவது போலச் செய்து கொண்டிருப்பார்கள். அப்படி யோகாசனம் செய்கிறவர்களைப் பார்த்து இரங்கி இதைப் பாடியிருக்க வேண்டும் அருணகிரியார். பலவிடங்களில் யோகிகளைப் பார்த்து அவர் இரங்குகிறார்.

திருப்புகழில் ஒரு பாட்டில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

‘அறித்தமான ஊன்நாளும் இருப்பதாக வேநாசி அடைத்துவாயு ஓடாத வகை சாதித் தவத்திலேகு வால்முலி புசித்துவாடு மாயாச அசட்டுயோகி ஆகாமல்.’

பொதுவாக யோகம் செய்கின்றவர்கள் என்ன கூறுகிறார்கள்?

“யோகம் செய்தால் இந்த உடம்பு சாகாது. நரை திரை போய்விடும்; கருமை நிறம் அப்படியே இருக்கும். முடி வெளுக்காது. மூப்பு உண்டாகாது. கண் ஒளி மங்காது. இவ்வாறு பல காலம் சித்தர்கள் வாழ்கிறார்கள்’ என்று கூறுகிறார்கள்.

மூக்கைப் பிடிக்கிற அனைவருமே சித்தர் ஆகிவிட முடியாது என்பதை அவர்கள் மறந்து விடுகிறார்கள். இந்த உடம்பு என்றைக்காவது நிச்சயமாக மறைந்துவிடும்.

சோற்றைப் புசிக்கும்போதே உடம்பு சாகாமல் இருப்பது இல்லை. வெறும் காற்றைப் புசித்து உடம்பு சாகாமல் இருக்கும் என்றால் அது வேடிக்கை அல்லவா?

ஐந்து பூதங்களின் சம்பந்தத்தினாலானது இந்த உடம்பு. இதை யோகம் முதலியவற்றாலும், மருந்து மூலிகைகளினாலும் நெடுங்காலம் வாழும்படி செய்யலாம். ஆனால் சாவாமல் செய்ய மடியாது.

எந்தப் பொருளுக்குத் தோற்றம் உண்டோ அந்தப் பொருளுக்கு நிச்சயமாக மரணம் உண்டு.

"தோற்றம் உண்டேல் மரணம் உண்டு" என்று மகான்கள் கூறுகிறார்கள். உடம்பை நெடுங்காலம் நீடித்து வைக்கிற வழி தெரிந்த ஒரு சித்தர் இருக்கிறார். ஐந்து பூதங்களினாலான பாண்டமாகிய இந்த உடல், மூல ஐந்து பூதங்களும் மாய்கிற பிரளய காலத்தில் மாய்ந்து விடும் என்று கூற வேண்டியதில்லை.

ஆகவே பூதங்கள் எல்லாம் அழியும் மட்டும் அந்தச் சித்தர் இந்த உடம்போடு இருக்கலாம். அதற்குமேல் இருக்க இயலாது என்கின்றார்.

'அறித்தியமான இந்த ஊன் எப்போதும் இருக்கும் என்று எண்ணி, வாயுவை அடைத்து ஓடாத வகை செய்து, அதனால் உண்டாகிற வெப்பத்தை மாற்றுவதற்காக பல மூலிகைகளைப் புசித்து வாடுகின்ற ஆயாசத்தை உடைய அசட்டு யோகி' என்று மேற்கூறிய திருப்புகழில் அவர்களைப் பரிசுசிக்கின்றார்.

உடம்பைப் பலமுடையதாகச் செய்வது அவசியம். அதற்காக ஓரளவு பிராணாயாமம் செய்து, உடம்பைச் சுத்தமாக வைத்திருக்கத்தான் வேண்டும். ஆனால் இந்த உடம்பை வலிமையுடையதாக வைப்பதற்குக் காரணம் இறைவனுடைய திருவருளைப் பெறும் கருவியாக இது இருப்பதுதான்.

“உடம்பினுள் உத்தமன் கோயில்கொண்டானென்று உடம்பினை யான்இருந்தோம்புகின்றேனே” என்பர் திருமூலர்.

உடம்பினால் அடையும் பயனைப் பெற்று விட்ட பிறகு, இந்த உடம்பினால் எதுவும் பயன் இல்லை. இந்த உடம்பு என்றைக்கு நழுவும் என்று அதன் பிறகு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள் இத்தகைய யோகிகள். வேறு ஒரிடத்தில் அருணகிரியார் இத்தகைய யோகிகளைக் கர்ம யோகிகள் என்று கூறுகிறார்.

யாராவது துன்பத்தினால் தவித்தால், அவனது கர்மம், கர்மவினை என்று நாம் கூறுகிறோம். பழைய பிறவியில் செய்த பாவத்தின் பயன் என்ற கருத்திலேயே அப்படிக் கூறுகிறோம்.

“அடைபடாது நாள்தோறும் இடைவிடாது போய்வாயு அடையமீளில் வீடாகும் எனநாடி அருள்பெறா அநாசார கருமயோகி ஆகாமல் அவனிமீதில் ஓயாது தடுமாறும் உடலம் வேறு யான்வேறு கரணம்வேறு வேறாக உதறிவாச காத்த அடியூடே உருகி ஆரி யாசார பரமயோகி ஆமாறுன் உபய பாத ராசீவம் அருள்வாயே.”

உடல்வேறு, நான் வேறு, கரணங்கள் வேறு என்று ஆராய்ந்து, அவற்றில் பாசம் வைக்கக் கூடாது. பெரியவர்கள் வீடு வேண்டுமென்று கருதி, அழியக்கூடிய அறித்தியமான இந்த உடம்பில் ஆசை வைக்கமாட்டார்கள்.

யோகிகளோ இதனிடத்தில் பேராசை வைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். அதற்காக மூலிகைகளையும், தங்க பஸ்பங்களையும் உண்பார்கள். இந்த அநாசாரக் கர்ம யோகிகளுக்கு உடம்பைப் பேணுகின்ற சிற்றின்பத்தில் ஆசை இருக்கிறது என்றுதான் கூறவேண்டும்.

உடம்பை வேறு வகையில் பேணி, இந்திரிய சுகத்தை வளர்க்கின்ற மக்களுக்கும் இவர்களுக்கும் பல வகையில் பொதுமை உண்டு. உடல் வேறு, நான் வேறு, கரணம் வேறு என்று தனித்தனியாகப் பிரித்துப் பார்த்து அவற்றின்பால் ஆசை வைக்காதிருக்க வேண்டும் என்று அருணகிரியார் வேண்டுகிறார்.

“வாசகாதீத அடியூடே உருகி ஆரியாசார பரம யோகியாமாறுன் உபயபாத ராசீவ மருள்வாயே.”

மனம் இரண்டு விதத்தில் அழிந்து போகும். அதைக் காற்றாக்கி விடலாம். அல்லது நீராக உருக்கிவிடலாம்.

யோகம் செய்பவர்கள் இதனைக் காற்றாக எண்ணி அடைத்து வெளியில் போகாமல் நிறுத்த முயல்கிறார்கள். சரியானபடி அடைத்து நிறுத்தாவிட்டால் எங்காவது பிய்த்துக் கொள்ளும்.

ஆனால், இறைவனை அன்பு செய்கின்ற அன்பர்கள் இறைவன் குணங்களில் உருகி, உருகி மனத்தை இல்லாமல் ஆக்குகிறார்கள்.

‘ஆண்டவனே! வாக்குக்கு அப்பாற்பட்டு இருக்கிற உன்னுடைய திருவடி மலரை எண்ணி உருகி மனம் அற்றுப்போன ஆரிய ஆசார பரம யோகிகள் இருக்கிறார்களே. அவர்களுக்குக் சிடைக்கின்ற நிலை எனக்கு வேண்டும்’ என்று அருணகிரியார் வேண்டுகிறார்.

‘உருகி ஆரியாசார பரம யோகி யாமாறுன் உபய பாத ராசீவ மருள்வாயே.” அவர்களும் யோகிகள்தாம். மனத்தை வென்றவர்கள் யாவருமே யோகிகள்.

பொதுவாக யோகி என்று சொன்னால் ஹடயோகம் செய்கிறவர்களையே நினைக்கிறோம். ஆனால் பக்தி செய்கின்ற வனும் யோகிதான். அவனைப் பக்தி யோகி என்று சொல்வது வேதாந்த சம்பிரதாயம்.

பக்தி யோகி, கர்மயோகி, ஞானயோகி என்று யோகிகளைப் பிரிப்பார்கள்.

மூச்சை அடக்கிக் கஷ்டப்படுகிறவர்கள் ஹடயோகிகள், காற்றை அடைத்து உள்ளே கும்பித்து மனத்தை வேலை செய்யாமல் தம்பிக்கச் செய்து அப்புறம் இல்லாமல் செய்வது எல்லோருக்கும் சாத்தியமான காரியம் அன்று என்பதை இது வரைக்கும் பார்த்தோம்.

அப்படியானால் மனத்தை அடக்காமல் அதன் போக்குப்படி விட்டுவிடலாமா? இறைவன் திருவுருவை மனத்தில் கொள்ள வேண்டும். தியானம் சித்திக்க வேண்டும் என்றால் அதற்கு யோகத்தை அன்றி வேறு வழி இருக்கிறதா?

நிச்சயமாக இருக்கிறது. யோகத்தைவிட மிக எளிதிலே இறைவன் திருவருளைப் பெறுவதற்கு ஏற்ற வழி உண்டு. அதுதான் பக்தி.

மனம் இறைவனுடைய திருத்தாள் நினைவினால் உருகி விட்டால் மனம் இல்லாமல் போய்விடும். நம்முடைய மனத்தில் அவனுடைய திருவடி மலர்களைப் பதித்துத் தியானம் செய்ய வேண்டும். அப்படித் தியானம் செய்கின்ற நிலை எனக்கு வரவேண்டும் என்று அருணகிரியார் இந்தத் திருப்புகழ்ப் பாட்டில் வேண்டுகிறார்.

‘உபயபாத ராசீவம் அருள்வாயே.’ என்பது தாயுமானவர் கூற்று.

தாயுமானவர் மனம் அற்ற தூய பரிசுத்த நிலை அடைவதற்குப் பலபல இடங்களுக்குச் சென்று ஓடி அலைந்தார். எந்த யோகிகளைக் கண்டாலும் அவர்களிடத்தில் ஏதாவது உண்மை இருக்குமோ, அநுபவம் இருக்குமோ என்று எண்ணி ஏங்கி, அவர்களை நாடிச் சென்று முடிவில் உண்மையான அநுபவம் எங்கும் தட்டுப்படாமல் அலைந்தார். அப்படி ஓடி ஓடி அலைந்த அவருக்கு அருணகிரிநாதரின் திருவாக்கில் பற்று விழுந்து விட்டது.

கந்தர் அநுபூதியை அவர் பாராட்டினார். யோகிகளோடு சேர்ந்து யோகத்தையும் செய்தார் போலும். ஞான அநுபவ வாக்கைக் கண்டபிறகு அவற்றையெல்லாம் விட்டுவிட்டார். அதற்கு முன்பு அவர் தாம் பட்ட அவஸ்தையைப் பாடுகிறார்.

"சோற்றுத் துருத்திச் சுமைசுமப்பக் கண்பிதுங்கக் காற்றைப் பிழத்தலைந்தேன் கண்டாய் பராபரமே." இந்த உடம்பு சோற்றினால் வளர்ந்த துருத்தி போன்றது. உள்ளே காற்றை அடைத்து வயிறு உப்புவதனால் துருத்தி என்று கூறுகின்றார்.

மூச்சை வாங்கி வெளிவிடும் பழக்கம் நமக்கு இருக்கிறது. தூங்கும்போது அது நன்றாகத் தெரியும். பெரிய வயிறு உடையவன் ஒருவன் குறட்டை விட்டுத் தூங்கும்போது வயிற்றை மாத்திரம் கவனித்தால் போதும்.

துருத்தி உப்பி வடிவது போலத் தோன்றும் 'இந்தத் துருத்தி என்னும் சுமையைப் பலகாலம் சுமக்க வேண்டும் என்பதற்காகக் கண் பிதுங்கக் காற்றை உள்ளே அடைத்து அலைந்து திரிந்தேனே சோற்றுத் துருத்தியைக் காற்றுத் துருத்தியாக்கி அலைந்ததனால் ஒரு பயனும் காணவில்லையே பராபரமே!' என்று வருந்துகிறார் தாயுமானவர்.

மற்றொரு பாட்டில், "சும்மா இருக்கச் சுகம் உதயமாகுமே இம்மாயா யோகமினி ஏனடா - தம் அறிவின் சுட்டாலே யாகுமோ சொல்லவேண்டாங் கன்ம் நிட்டா சிறுபிள்ளாய் நீ."

கன்மநிட்டா என்றால் கர்ம யோகியே என்று பொருள். இவர்கள் செய்கின்ற மாய யோகத்தினால் பயன் இல்லை. அதனால் இன்பம் சாதிக்க ஒண்ணாது என்பது அவர் கருத்து.

இப்படியெல்லாம் யோகத்தைப் பலபடியாக இழிவாகப் பேசிய பெருமக்களுடைய கருத்துக்களைப் பார்க்கும் போது, யோகத்தினால் இறைவனுடைய திருவருளை அடைதல் மிக மிக அரிது என்பது தெளிவாகும்.

வேறு வழி துருத்தி எனும்படி கும்பித்து வாயுவைச் சுற்றி முறித்து அருத்தி உடம்பை ஒறுக்கில் என்னாம்? என்று கேட்கும் அருணகிரிநாதரை, "பின்னே என்னதான் செய்வது?" என்று நாம் கேட்கிறோம்.

'அங்கே போகாதே' என்று ஒரு குழந்தையைத் தடுத்தால், 'பின்னே எங்கே போவது? அதற்கு வழி என்ன?' என்று அது

கேட்கும். அப்படிக் கேட்கிற கேள்விக்கு அருணகிரிநாதர் விடை கூறுகிறார்.

சிவயோகம் என்னும் குருத்தை அறிந்து முகம் ஆறுடைக் குருநாதன் சொன்ன கருத்தை மனத்தில் இருத்தும் கண்டிர் முத்தி கைகண்டதே.

சிவயோகம் என்று கூறுகின்ற முனையைத் தெரிந்து, ஆறுதிருமுகங்களை உடைய குருநாதன் உபதேசித்தருளியதை மனத்தில் இருத்தினால் முத்தி கைகண்டதாகும். அத்தகைய தியானத்தால் கைமேல் பலன் உண்டாகும். என்று அருணகிரியார் கூறுகிறார்.

அருணகிரியார் முன்னாலே சொன்ன ஹடயோகத்தை மறுத்து வேறு ஒரு யோகம் பற்றி கூறுகிறார். அவயோகத்தைச் கூறாமல் சிவயோகத்தைக் கூறுகிறார்.

அது ஆறு முகங்களையுடைய குருநாதன் உபதேசம் செய்தது என்று அடையாளம் காட்டுகிறார்.

வாழை மரம் இருக்கிறது. நீரைக் கொண்டுபோய் அதன் இலையிலோ தண்டிலோ கொட்டுவது இல்லை. இலை நன்றாக வளர வேண்டும் என்றும், பூவிட்டுக் காய் காய்த்துக் கனி கனிய வேண்டும் என்றும் நினைக்கிறவர்கள் அந்த அந்த இடத்தில் தண்ணிர் விடுவது இல்லை. எங்கே வேர் இருக்கிறதோ அங்கே விடுவார்கள். அப்படி யோகத்தின் ஆதாரமானது எங்கே இருக்கிறது, அதன் குருத்து எங்கே, முளை எங்கே என்று கண்டு கொள்ள வேண்டும்.

சிவயோகம் என்பது எல்லாவற்றுக்கும் மேலான யோகம். அதை ஆறுமுகமுடைய குருநாதன் உபதேசம் செய்தான். அதை மனத்தில் நிறுத்திக் கொண்டு வழிபட வேண்டும். அதனால் பயன் உண்டாகும் என்று இங்கே கூறுகிறார்.

சிவயோகம் என்ற பெயரைக் கூறினாரேயன்றி அது என்ன வென்றே தெரியவில்லையே.

‘சிவயோகம் என்னும் கருத்தை அறிந்து கொள்ளுங்கள். முகம் ஆறுடைக் குருநாதன் சொன்ன கருத்தை மனத்தில் இருத்துங்கள். முத்தி கைமேல் கிடைக்கும்’ என்று கூறிவிட்டு அந்தச் சிவயோகம் என்றால் என்ன? என்று அடையாளம் கூறவில்லையே!

கந்தர் அலங்காரத்தைப் படித்தவர்கள், நிச்சயமாகத் திருப்புகழையும் படிப்பார்கள் என்று அருணகிரிநாதர் கருதியே அப்படிச் கூறாமல் விட்டார். அவருடைய கருத்தை நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால், அவர் இயற்றியப் பல நூல்களைப் படித்துப் பார்த்தால் விளங்கும்.

ஒரு புலவருடைய கருத்து ஏதேனும் ஒர் இடத்தில் விளக்கமாக இல்லாவிட்டால் பிறிதோரிடத்தில் விளக்கமாக இருக்கும். பெரிய நூல்களைப் படிப்பவர்களுக்கு இந்தக் கருத்து விளங்கும்.

அதாவது, சொல்லக் கூடியவற்றை ஒரே பாட்டில் சொல்லிவிட முடியாது. ஆகையால் அந்த அந்த ஆசிரியர்கள் தம் உள்ளக் கருத்தை அங்கங்கே வைத்திருப்பார்கள். நூல்

முழுவதையும் படித்தால்தான், அந்தக் கவிஞன் இதயம் முழுவதும் தெரியும். சில பாடல்களைப் படித்துவிட்டுக் கவிஞன் இதயம் முழுவதும் கண்டுவிட்டவர் போலச் சிலர் ஆராய்ச்சி செய்கிறார்கள். அதனால் வருகிற தீங்குக்கு அளவேயில்லை.

பெட்டியை எப்போதும் திறந்து போட்டிருக்க மாட்டார்கள். மேலும், அதைப் பூட்டினால் அதன் சாவியை அந்தப் பெட்டியின் வாயிலேயே வைத்திருக்கமாட்டார்கள்.

அதாவது, அந்தப் பெட்டியின் சாவி வேறிடத்தில் இருக்கும். சாவியைத் தேடிப் பெட்டியைத் திறந்தால் அதன் உள்ளே இருக்கும் பொருள் இன்னது என்று தெரிந்து கொள்ளலாம்.

சட்டென்று போய் ஒரு சாமானை எடுப்பதாக இருந்தால், வெளியில் இருந்தால் எடுத்துக் கொள்ளலாம். பெட்டியில் வைத்துள்ள அருமையான பொருளைச் சாவியைத் தேடித்தான் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இந்த முறையில் அருணகிரியார் இந்தப் பாட்டில் சிவயோகம் என்பதைச் சொன்னார்.

அதற்குச் சாவி இங்கே இல்லை. ஆறுமுகமுடைய குருநாதன் சொன்னான் என்று மாத்திரம் சான்னார். இதனைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால் நமக்குப் பொறுமையும், முயற்சியும் இருக்க வேண்டும்.

மிக அரிய உபதேசமாதலால் நமக்கு ஆர்வம் உண்டாக வேண்டும் என்பதற்காக இப்படிக்கூறி வைத்தார் என்றும் கருதலாம்.

சிவயோகத்தைப் பற்றித் தாம் வேறிடத்தில் கூறியிருப்பதை ஆர்வமுள்ளவர்கள் தாமே தேடிக் கண்டு பிடித்துக் கொள்ளட்டுமே என்று சுருக்கமாகக் கூறினார் எனக் கருதலாம்.

அதாவது, கந்தர் அலங்காரத்தைப் படிப்பவர்கள் திருப்புகழையும் கொஞ்சம் தேடிப் பார்த்தால் சிவயோக இலக்கணத்தை அங்கே அருணகிரியார் எவ்வாறு கூறுகிறார் என்பது தெரியவரும்.

சிவயோகம் பற்றி திருப்புகழில் ஓரிடத்தில் கூறுகிறார். 'ஐந்து பூதமும் ஆறு சமயமும் மந்த்ர வேத புராண கலைகளும் ஐம்பதோர்விதமான லிபிகளும் - வெகுரூப அண்ட ராதிச ராசர முமுயர் புண்ட ரீகனு மேக நிறவனும் அந்தி போலுரு வானு நிலவொரு - வெயில் காலும் சந்த்ர சூரியர் தாமும் அசபையும் விந்து நாதமும் ஏகவடிவம் தன்சொருபமதாக உறைவது - சிவயோகம்.'

பஞ்சபூதங்களாகிய அடிப்படைத் தத்துவம் முதற் கொண்டு நாத தத்துவம் வரைக்கும் எல்லாத் தத்துவங்களும் ஒன்றன் விரிவு என்று கருதி, அந்த நிலையில் எல்லா வற்றையும் ஒன்றாக நினைந்து கொண்டு அநுபவித்து நிற்பதுதான் சிவயோகம் என்று அந்தப் பாட்டில் சொல்கிறார்.

‘எல்லாம் ஒன்றுதான். இதனை நான் நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறேன்’ என்று ஒருவர் கூறலாம். அப்படிச் கூறுவதற்கும், நினைப்பதற்கும் தனித் திறமை வேண்டும். அப்படிச் கூறினாலும் போதாது. எங்கும் இறைவன் இருக்கிறான் என்பதை எல்லா நூல்களும் எளிதாகக் கூறுகின்றன.

அதைத்தான் நம் பெரியவர்கள் பாமரனும் அறியும் பொருட்டு, ‘தூணிலும் இருப்பான், துரும்பிலும் இருப்பான்’ என்றனர்.

அமெரிக்கா என்று ஒன்று இருக்கிறது என்று ஒருவர் கூறக் கேட்டும், அதைப் பற்றிப் பல நூல்களின் வாயிலாகப் படித்தும் அறிந்தும், அது இருக்கிறதென்று உண்மையைத் தெரிந்து கொள்கிறோம். ஆனால், அது எப்படி இருக்கிறது? என்று நமக்குத் தெரியாது.

அதுப்போன்று, இறைவன் எங்கும் இருக்கிறான் என்பதை நூல்கள் கூறுவதைக் கேட்டு நாம் நம்புகிறோம். ஆனால் அதை அநுபவத்தில் நாம் உணருவது இல்லை.

உலகிலுள்ள எல்லாவற்றையும் இறைவனாகவே காண வேண்டுமென்ற ஆசை உள்ளவன், முதலில் அந்த நினைவை மனத்தில் அழுத்தமாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

மெல்ல மெல்ல அந்த நினைவில் ஈடுபட்டு உள்ளத்தை ஒன்றுபடுத்தினால் இறைவன் என்ற நினைவே மிக்கு நம்முடைய நினைவு குறைந்து போகும். இப்படி எல்லாம் மறைந்து ஏக வடிவம் ஆகியவனது நிலையைத்தான் சிவயோகம் என்று இந்தப் பாட்டில் அருணகிரியார் கூறுகின்றார்.

தத்துவங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் முதலாக இருப்பது நாத தத்துவம். முடிவாகிய தத்துவமாக இருப்பது பூமியாகிய பிருத்வி, மொத்தம் முப்பத்தாறு தத்துவங்கள்.

இவற்றின் விரிவையே தொண்ணுற்றாறு தத்துவங்கள் என்றும் சொல்வார்கள். தோற்றத்தில் முதல் தத்துவமாக இருப்பது முடிவில் கடைசித் தத்துவமாக இருக்கிறது.

ஒடுங்கும்போது கடைசியில் ஒடுங்குவது, தோன்றும் போது முதலில் தோன்றும் தத்துவமாகும். தத்துவங்களுக்கு எல்லாம் அப்பாற்பட்டு நிற்கிற எம்பெருமான் தத்துவங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் கடைசியாக இருக்கிற தத்துவமாகிய மண்ணைத் தன் தலைமீது சுமந்தான். இந்தத் திருவிளையாடலை நாம் கேட்டிருக்கிறோம்.

தன் அடியாரைக் காப்பதற்காக நாத தத்துவத்துக்கும் மூலமாக உள்ள சிவ தத்துவமாகிய இறைவன் கடைசித் தத்துவமாகிய பிருதிவியைத் தன் தலைமேல் வைத்துக் கொண்டான் என்றால் அவனுடைய பெருங்கருணைத்திறம் புலனாகிறது.

இந்த இரண்டு தத்துவங்களுக்குமிடையே உள்ள தத்துவங்களும் இறைவனிடமிருந்து விரிந்தன என்பதை அநுபவத்தில் காண வேண்டும்.

இறைவனாகிய பெருங்கடலில் தோற்றுகின்ற அலைகள் அவை. அலைகள் என்று பார்க்கும் போது கடலாகவே தோற்றுகின்றன. கடல் இல்லாமல் அலைகள் இல்லை. ஆனால் அலைகள் இல்லாமல் கடல் உண்டு.

இறைவன் இல்லாமல் தத்துவங்கள் இல்லை. ஆனால் தத்துவங்கள் இல்லாமல் இறைவன் உண்டு.

குமிழ் என்றும் நுரை என்றும் கழி என்றும் நீர் நிலை என்றும் சொல்கிற பகுதிகள் எல்லாமே கடலின் பல்வேறு நிலைகள். 'ஐந்து பூதமும், ஆறு சமயமும், மந்திர வேத புராண கலைகளும், ஐம்பத்தொரு விபிகளும், அண்ட சராசரமும், பிரம்மா முதலிய திருமூர்த்திகளும், ஆகாசம், சந்திரன், சூரியனும் ஆகிய எல்லாமே ஆண்டவனாகிய பெரிய கடலின் அலைகள் என்பதை உணர்ந்து நாமும் அந்தப் பெரிய தத்துவத்திலே கரைந்து நிற்கிற நிலைதான் "சிவயோகம்" என்பது அருணகிரியார் கருத்து.

எல்லாம் இறைவன் மயம் இந்த நிலை வரவேண்டுமானால் நாம் பார்க்கிற பொருள்களை எல்லாம் இறைவனுடைய திருவுருவாகப் பார்க்க வேண்டும்.

எல்லாவற்றிலும் இறைவன் இருக்கிறான் என்பதைக் கேட்டும் கற்றும் செய்தி அளவில் தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறோம் நாம். விலங்குகளுக்கு அதுகூடத் தெரியாது. அந்த அளவுக்கு நாம் பாக்கியசாலிகள்.

ஆனால் மூளையில் எற்றிவைத்துக்கொண்ட வெறும் செய்தியாக மட்டும் இது இல்லாமல், இதயத்தில் ஏற்றி வைத்துக்கொண்ட உணர்ச்சியாக மாறி, பின்பு ஆன்ம அநுபவமாக விளைய வேண்டும். அதற்குத் துணையாக இருப்பது நம்முடைய அறிவுதான். ஆனால் அறிவோடு நின்றுவிடுவதால் மட்டும் அநுபவம் புலப்படாது.

அறிவுக்கு மேலே உணர்ச்சி உண்டாக வேண்டும்.
“பார்க்குமிடம் எங்கும் நீக்கமற நிறைகின்ற பரிபூரணானந்தமே”
என்று அநுபவிக்கின்ற நிலை வரும்போது எம்பெருமானுக்குள்
எல்லாம் மறைந்துபோகும்.

இதற்கு ஆரம்பம், எல்லாம் அவன் உருவாகக்
காணவேண்டும் என்ற ஆசையும் அப்படிக் காண்பதற்குரிய
முயற்சியும்தான் முக்கியம்.

ஏதேனும் ஒரு பொருளின்பால் நமக்கு அதிகமான
ஆசை இருக்குமானால் எந்தப் பொருளைப் பார்த்தாலும்
அந்தப் பொருளோடு நம்முடைய மனத்திலுள்ள ஆசைப்
பொருளையும் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கிற நிலை உண்டாகும்.

உதாரணமாக, புதிதாகத் திருமணம் செய்துக்கொண்ட
பெண்ணுக்கு எந்தப் பொருளைப் பார்த்தாலும் தன்
கணவனோடு தொடர்புபடுத்த நினைக்கிற நிலை உண்டாகும்.

பார்க்கிற பொருள், தோழி வாயிலாகக் கேட்கிற செய்தி
எல்லாவற்றையும் அவள் தன் நாயகனோடு தொடர்புபடுத்திப்
பார்க்க முயல்வாள். இதற்குக் காரணமாக இருப்பது அவள்
நெஞ்சில் உள்ள காதல்.

அதுப்போன்று, இறைவனிடத்தில் உண்மையான பக்தி
உண்டானால் உலகத்திலுள்ள பொருள்கள் எல்லாவற்றோடும்
அவனைத் தொடர்பு படுத்திப் பார்க்க முடியும்.

இறைவனுடைய நினைப்பும், உலகப் பொருளைக்
காணும் காட்சியும் சேர்ந்து, சேர்ந்து வந்து பிறகு காதல் முறுகி

விட்டால், அந்தக் காட்சி மறைந்து இறைவன் நினைவே காட்சியாக மாறிவிடும். கடைசியில் இறைவனையன்றிப் பிறிதொன்றையும் பாராத நிலை வந்து விடும். அதுதான் சிவயோகம் என்று தம் அநுபவத்தால் தெரிந்து கொண்டார் அருணகிரியார்.

உலகத்திலுள்ள பொருள்களை எல்லாம் இறைவனாகவே பார்ப்பதற்கு வழி உண்டு. தத்தாத்திரேய முனிபுங்கவர் உலகத்திலுள்ள பொருள்களை எல்லாம் தமக்கு உபதேசம் செய்கின்ற குருவாகக் கண்டார் என்று கூறுவார்கள்.

பாகவதத்தில் இந்தக் கதை வருகிறது. தாசியைக் கண்டு, 'நான் உன்னைப்போல இருக்க வேண்டும்' என்று அவர் கூறினாராம். 'இன்பம் வந்தாலும், துன்பம் வந்தாலும், நோய் உடையவனாக இருந்தாலும், நோய் அற்றவனாக இருந்தாலும் வருகிறவனுடைய பொருளிலேயே அவளுக்குக் குறி இருப்பது போல, இந்த உலகத்தில் எவ்விதமான நிலை எனக்குக் கிடைத்தாலும் எப்போதும் இறைவனைக் குறியாகக் கொண்டு நிற்க வேண்டுமென்பதை உன்னிடத்தில் தெரிந்துகொண்டேன்' என்று கூறினாராம்.

அவருக்கு அத்தகைய காட்சியும், கருத்தும் இருந்தன. அந்த வகையில் அவர் மன வளர்ச்சி பெற்றிருந்தார். பழக்கமும், அநுபவமும் நாமும் அந்த வகையில் முயற்சி செய்துப் பழகினால் முகம் ஆறுடைக் குருநாதனாக எல்லாவற்றையும் பார்க்கும் நிலை வரும்.

அந்த நிலை எப்போது சித்திக்கிறதோ அப்போது நமக்குச் சிவயோக சித்தி உண்டாகும்.

அதற்கு வழி, எல்லாமாக எல்லாவிடத்திலும் இறைவன் இருக்கிறான் என்று எண்ணி, அவன் இருப்பதைக் காண வேண்டும் என்ற பேராசையை உள்ளத்தில் வளர்த்துக் கொள்வதுதான்.

இது ஆசை என்று பெயர் பெற்றாலும், இதுவே பக்தியில் ஒர் நிலை. இதுவே 'அநன்ய பக்தி' எனப்படுகின்றது. இதுவே மிக எளிய வழிமுறை என்று தோன்றுகிறது அருணகிரியாருக்கு.

ஆக, இதுவே கஷ்டமாக இருக்குமானால், மூச்சைப் பிடித்து அடைத்து, உடம்பை ஒறுத்து ஹடயோகம் செய்வதனால் இறைவனைக் காண்பது என்பது எத்தனை கடினமானது!

யோசித்துப் பாருங்கள்!

அன்பு செய்யத் தெரிந்த மனிதனுக்கு, அன்பு வைக்கும் பொருளைப் பற்றிய நினைவு, பார்க்கும் பொருளிடத்தில் எல்லாம் வருகிற நிலை உள்ள மனிதனுக்கு, இறைவனிடத்தில் அன்பு வைக்கும் பழக்கம் உண்டாகிவிட்டால் உலகம் முழுவதும் அந்தப் பொருளுக்கு இடமாகவே ஆகிவிடும்.

இது மனிதனுடைய மன இயல்புக்கு ஒத்தது. ஆகையால் பக்தி செய்வது மிகவும் எளிது என்று பெரியவர்கள் கூறுகிறார்கள்.

மிகவும் துன்பப்பட்டு, மனம் ஆயாசமடைய, மூச்சாகிய வாயுவை நிறுத்தி வெளியே ஓடாமல் உள்ளே அடக்குவதனால்

வயிறு உப்பி, கண் பிதுங்குகிறது. உடம்பு நடுங்கிறது. இத்தகைய ஹடயோகத்தினால் இறைவனை அடைவது முடியாது. அப்படி இன்றி ஆறுமுகநாதனுடைய உபதேசப்படி, அவனுடைய திருத்தாளில் பக்தி செய்து, அவனே எங்கும் எல்லாப் பொருளுமாக இருக்கிறான் என்ற அறிவு பெற்று, பின்பு உணர்ச்சி பெற்று, அதன் பின்பு அனுபவம் பெறுகின்ற சிவயோகமாகிய நிலை மிக எளிது என்கின்றார்.

இந்தக் கருத்தை முருகப் பெருமான் எனக்கு உபதேசம் செய்தான். இதை நீங்களும் மனத்தில் இருத்தி வைத்து அந்த வழியில் செல்வீர்களானால் முத்தி கைகண்ட பொருளாகும் என்று அருணகிரியார் நமக்கு உபதேசம் செய்கிறார்.

துருத்தி எனும்படி கும்பித்து வாயுவைச் சுற்றிமுறித்து அருத்தி உடம்பை ஒறுக்கில் என்னாம்? சிவயோகம் என்னும் குருத்தை அறிந்து முகம் ஆறுடைக் குருநாதன் கூறிய கருத்தை மனத்தில் இருத்தும் கண்டிர் முத்தி கைகண்டதே.

(உலகத்து மக்களே! வாயுவைத் துருத்தியில் ஊதுவதைப் போல (உள்ளிழுத்து) வெளியே விட்டு அதை நாடிகளில் சுற்றும்படி மாற்றி, நம் ஆசைக்குரிய உடம்பைத் துன்புறுத்துவதனால் என்ன பயன் உண்டாகும்?

சிவயோகம் என்னும் மூலத்தைத் தெரிந்து கொண்டு ஆறுமுகங்களையுடைய குருநாதன் உபதேசம் செய்த உண்மைக் கருத்தை மனத்தில் வைத்து வழிபடுங்கள். அப்போது முத்தி கைகண்ட அனுபவமாகும். என்கின்றார் அருணகிரிநாத சுவாமிகள். ஆகவே, அனைத்திலும் அந்த இறைவனைக் கண்டு ஆனந்தம் அடைவதே அனன்ய பக்தி

என்பதை அறிந்து, அந்த உயர்ந்த பக்தியை இந்த உலகத்தை அந்த ஈஸ்வரனாகக் கண்டு பக்தி செய்வோமாக. அந்த நிலையிலே இருப்பதெல்லாம் இறைவனே என இருப்பதினால், நாமும் அவருக்கு வேறாக இல்லை என்பதை அறிந்து, அனைத்து இயங்கும், இயங்கா பொருட்களிலும் அவனே இருக்கின்றான் என்பதை அறிந்து ஆனந்தம் அடைவதே அனன்ய பக்தி எனப்படுகின்றது. ஆகவே, இந்த மொத்த பிரபஞ்சமும் ஈஸ்வரன் என்பதினால், அவனது முக்குண அம்சங்களில் சத்துவகுணம் பிரதானமாக இருப்பின் ஈஸ்வரத்தன்மையும், ரஜோகுணம் பிரதானமாக இருப்பின் சீவத்தன்மையும் உண்டாகி, அதற்கேற்ற காரியங்களை நாம் ஆற்றுவதைக் காண முடிகின்றது. அத்துடன், தமோகுணம் பிரதானமாக இருக்கும் பொழுது, மந்தத்தன்மையில் மனிதன் மற்ற மிருகம், பறவை போன்று ஐந்தறிவு கொண்டவனாக வாழ்வதையும் காண முடிகின்றது.

எவன் ஒருவன் இந்த உண்மை அறிந்து, அனைத்து உயிர்களிலும் தன் உயிரைக் காண்கின்றானோ, அவனே “ஞானி” என்பதுவும் உறுதியாகின்றது. அந்த உத்தம ஞானியாக இந்த உலகத்தில் ‘வாழ்க்கையை வாழுங்கள்’ என்றுதான் உப நிஷதங்களும் நமக்கு உபதேசிக்கின்றன.

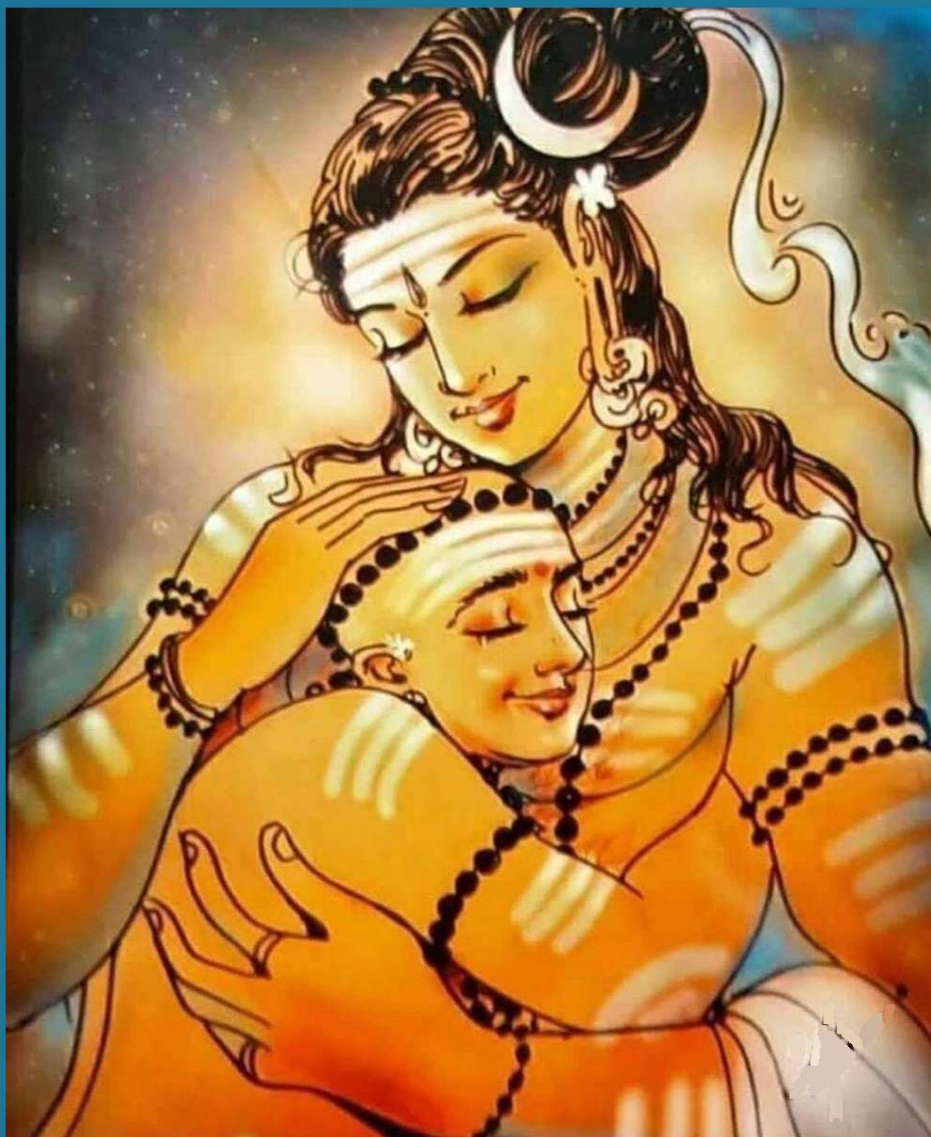
எனவே, சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பது எல்லாமே மனிதன் தன்னை அறிந்த தத்துவ ஞானியாக மாறி, முன்னை வினைகளின் முடிச்சை அவிழ்த்து, பின்னை வினைகளை பிடித்துப் பிசைந்து வெற்றி பெறுவது என்பது சென்னியில் வைத்த சிவன் அருளாலே என்பதை மறந்து விடக்கூடாது.

அந்த வகையிலே, இனி 'என் செயலாவது ஒன்றுமில்லை, எல்லாம் நின் செயலே' என மணிவாசகப் பெருமான் கூறியதுப் போன்றும், அருணகிரிநாத சுவாமிகள் வழிகாட்டியதுப் போன்றும் நாமும், நம்முள் அந்த ஏக இறைவனைக் கண்டு, எளிதாக எல்லாவிடத்திலும் அவனை அறிந்து, அவனுக்கு வேறாக இவன் மட்டுமல்ல, எதுவுமே இல்லை என்பதில் தெளிந்து, எங்கும், எதிலும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கின்ற அந்த மெய்ப்பொருளை மெய்யாகக் கண்டுகொண்ட மனம் இனி பொய்யாகப் போவதைத்தான் "சினம் இறக்க கற்றாலும், சித்தியெல்லாம் பெற்றாலும், மனம் இறக்க கல்லார்க்கு வாயேன் பராபரமே!" என்கின்றார் தாயுமான சுவாமிகள்.

ஆக, நாமும் அவர்கள் காட்டிய உயர் ஞான வழியில் நின்று, 'நான் செய்கின்றேன்', 'நான் அனுபவிக்கின்றேன்', (கர்த்தா, போக்தா) என்ற அகங்காரம், மமகாரம் இன்றி, எல்லாவற்றிலும் அந்த ஏக இறைவனைக் கண்டு தரிசிப்பதே "சிவயோகம்" என்பதை அறிந்து, அனுதினமும் ஆனந்தமாக வாழ்வதே, மனிதப் பிறவியின் மகத்துவம் என்று அறிய வேண்டும். இதுவே ஞானம், இதுவே யோகம், இதுவே 'சிவயோகம்' ஆகும்.

ஓம் தத் சத்!

சிவஙோகம்

சுவாமி பிரபஞ்சநாதன்